

கம்பனும் வால்மீகியும்

வால்மீகியும் கம்பனும் இராமயணப் பெருங்கதையை உயிரோட்டத்துடனும், ஆன்மீக வலுவுடனும், வரலாற்று நுட்பத்துடனும், பக்திச் சிறப்புடனும் சிறந்த நெறிகளை வலியுறுத்தியும் எழுதியுள்ள மாபெரும் கவிஞர்களாகும். வால்மீகி வடமொழியிலும், கம்பர் தமிழ் மொழியிலும் மிகவும் சிறப்பாக இராமாயண இதிகாசத்தை எழுதியுள்ளார்கள்.

கம்பன் தனது இராமவதாரக் காவியத்தை எழுதுவதற்கு வால்மீகியின் கதையையே மூலக்கதையாக எடுத்துக் கொண்டிருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார் எனக் கொள்ளலாம்.

கம்பனுடைய பெருமையையும் கம்பராமாயணத்தின் தோற்றுத்தையும் பற்றிக் குறிப்பிடும் தனிப்பாடல் நாரணன் விளையாச்செல்லாம் நாரத முனிவன் கூற ஆரணக் கவிதைசெய்தான் அறிந்த வான்மீகி யென்பான் சீர் அணி சோழ நாட்டுத் திருவமுந்தூரில் வாழ்வோன். “சீர் அணி சோழநாட்டுத் திருவமுந்தூரில் வாழ்வோன் கார் அணி கொடையான் கம்பன், தமிழினால் கவி செய்தானே” என்று நூகிறது.

ஒரு நாள் காலை வால்மீகி ரிஷியின் ஆசிரமத்துக்கு நாரத முனிவர் வந்தார்- வால்மீகி ரிஷி அவரை உபசரித்து வணங்கி, “சகலமும் தெரிந்த நாரதரே, இந்த உலகத்தில் வீரர்களுக்குள் எல்லா நந்குணங்களும் அறிவும் பெற்ற உத்தம புருஷன் யார்?” எனக் கேட்டார் -என்றும் ,“எதற்காக வால்மீகி ரிஷி இதைக் கேட்கிறார் ஞானத்திருஷ்யால் நாரதர் தெரிந்து கொண்டு, “குரிய வம்சத்தில் பிறந்த இராமன், அயோத்தியில் அரசு புரிந்து வருகிறான். நீர் கேட்கும் உத்தம வீதன் அன் வதான்” என்றார்” என்றும்,

“இப்படிச் சொல்லிவிட்டு ராமசரித்திரத்தைச் சுருக்கமாக விளக்கிச் சொன்னார். அதைக் கேட்ட வான்மீகி ரிஷி மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். நாரதர் விடைபெற்றுச் சென்றபிறகும் அதைப் பற்றியே தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு நதிக்கரைக்குப் போனார்” என்றும் சக்கரவர்த்தி இராஜா கோபாலாச்சாரியார் தனது “சக்கரவர்த்தித் திருமகன்” என்றும் இராமாயண நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

அவ்வாறு நதிக்கரைக்குச் சென்ற போது, வால்மீகி, ஆனும் பெண்ணுமாய் விளையாடிக் கொண்டிருந்த கிராஞ்சப் பட்சிகளில் ஒன்று ஒரு வேடனது அம்பால் அடிப்பட்டுக் கீழே விழ, அதைக்கண்டு அவ்வேடனுக்கு சாபமிட, அச்சாபத்தின் சந்தமே தனது காவியத்திற்குச் சந்தமாகச் செய்யுள் வடிவத்தைப் பெற்றது. அதுவே வால்மீகி ராமாயணம் என்று புண்ணிய நூலின் அற்புதத் தோற்றுவாய்” என்றும் இராஜாஜி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள் மேலும், மக்களின் துக்கங்களை, சுசவரனும், சுசவரியும் மானிட ஜாதியில் பிறந்து தாமே நேரில் அனுபவித்து தருமத்தை உறுதிப்படுத்திவிட்டு மறைந்த இந்தப்புண்ணிய கதையை வால்மீகி மகிரிஷி ஒப்பந்த மதுரமான முறையில் பாடி உலகத்திற்குத் தந்தார். பூமியில் மலைகளும் ஆறுகளும் உள்ள வரையில் இந்த ராமாயணம் மக்களிடையே வழங்கும், எல்லாப் பாடங்களினின்றும் விடுதலை தரும்” என்று நான்முகம் ஆசீர்வதித்துச் சொன்னது பொய்யா காது” என்றும் ராஜாஜி அவர்கள் குறிப்பிடுவதைக் காண்கிறோம்.

இவ்வாறு நாராணனுடைய விளையாட்டையும் அவனுடைய அவதாரமான இராமபிரானுடைய கதையை நாரதர் சுருங்கச் சொல்ல, அதை விரித்துக் கம்பீர நாதத்துடன் வால்மீகி முனிவர் உலகம் போற்றும் உயிர்த் துடிப்பு மிக்க மகா காவியமாகப் பாடியுள்ளதை அறிகிறோம். இந்தக்கதையைத் தழுவியே கம்பன் தனது இராவதாரப்பெருங்கதையைப் பாடியதாக மேலே குறிப்பிட்ட தனிப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

இனிக்கம்ப நாடார் தனது காவியத்தின் பாலிரத்தில் நூலின் வரலாற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடுபோது,

“தேவபாடையில் இக்கதை செய்தவர்
மூவர் ஆனவர் தம்முளும் முந்திய
நாவினார் உரையின் படி நான் தமிழ்ப் பாவினார்
இது உணர்த்திய பண்பு “அரோ” என்று கூறுகிறார்.

இப்பாடலின் விளக்கம்
விரிவானது.

தேவ பாணையில் [வட மொழியில்] இக்கதை செய்தவர் மூவர்.
அவர்கள்,

வால்மீகி, வசிட்டர், வியாசர் ஆகிய மூவர் எனக்றுவர். வசிட்டர் பாடியது வசிட்டராமாயணம் வியாசர் செய்த 7-து அத்யாத்ம ராமாயணம் வியாசரே நீக்கி போதாயனரைச் சேர்த்து மூவர் என்றும் கூறுவார். உளர். போதாயனர் செய்தது போதாயனராமாயாணம். இவை சற்று அதிகமாக தத்துவஞானத்தன்மை கொண்டது.

“மூவர் ஆனவர் தம்முறும் முந்திய நாவினார் உரையின் படி” என்று கம்பர் குறிப்பிடும் போது, முந்திய நாவினார் என்றால் சிறந்த நாவன்மையுள்ள வான்மீகியார் என்று பொருள் ரூக்கூறுவார் உண்டு. இருப்பினும், இந்த மூவருக்கு முன்பும் பலரும் வாய் வழிச் செய்தியாக, நாட்டுப்புற வழக்காகப்பாடிய இராமாயணக்கதைபற்றிய பல பாடல்களும் கதைகளும் உண்டு என்றும் அவைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டும் கம்பன் தனது மகா காவியத் தைப் பாடினார் என்றும் கொள்ளலாம். இராமாயணக் கதைப் போக்கிலும் பலத்ததுவ விளக்கங்களிலும் இராமபிரானது அவதாரப் பெருமைகளையும் திருமால் பெருமைகளையும் விளக்கிக் கூறுவதிலும், வால்மீகி ராமாயணத்திற்கும் கம்பராமாயணத்திற்கும் சிற்சில வேறுபாடுகள் காணப்படுவதைப் பல அறிஞர்களும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள்.

வால்மீகி ராமாயணம் மிகவும் புகழ் பெற்ற மூல நூலாகும். வால்மீகியை ஆதாரமாகக் கொண்டு தான் பாரதநாட்டின் இதர மொழிகளிலும் ராமாயணக் காவியங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் கம்பராமாயணம் மிக உயர்ந்தும் சில இடங்களில் வால்மீகியை மிஞ்சியும், தனித்தன்மையுடன் விளங்குவதாக பல அறிஞர்களும் குறிப்பிட்டுக்றியுள்ளார்கள்.

புகழ்மிக்க பிரபலமான, உலக அங்கீகாரம் பெற்றுள்ள இந்திய வரலாற்று நூலாசிரியர்களின் குறிப்பாக தென் னிந்திய வரலாற்றாசிரியர்களின் முதன் பெற்று முன் வரிசையில் உள்ள

உயர்திரு. கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் தனது “A History of South India- தென்னிந்திய வரலாறு” என்னும் நூலில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“A greater Poet than Kuthan was Kamban, the celebrated Author of amil Ramayanam or Ramaratharam who flourised in the Reign of King Kulothunga III. this Poem is the greatest epic in Tamil Literatiure and though the another states that he follows in the wake of valkiki, still his work is no translation or even adoptatin of the sanskrit original. Like the other great poets who have enriched the litteratures of the different languages of India by their works on the Rama Saga, Kamban imports into his narration the colour of his own time and place”. {A History of South India- K.A. Neelakanta Sastri, M.A., Oxford University Press- Page 377} {கூத்தனைக் காட்டிலும் மிகப் பெரிய புலவன்கம்பன். அவன் தமிழில் மிகவும் பிரபலமான புகழ்மிக்க இராமாயணம் அல்லது இராமவதாரம் என்னும் மகா காவியத்தை எழுதிய ஆசிரியன். மூன்றாம் குலோத்துங்க மன்னன் காலத்தில் அவன் மிகவும் பிரபலமடைந்து விளங்கியிருந்தான். இந்தக்காவியம் தமிழ் இலக்கியத்தில் மகிச் சிறந்த இதிகாச நூலாகும். வால்மீகியைப்பின் பற்றி இந்தக் காவியத்தைப் பாடியதாகக் கம்பன் கூறிய போதிலும் அது சமஸ்கிருத மூலத்திலிருந்து மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டதோ அல்லது தழுவியதோ கூட அல்ல. இராமனின் சிறப்பைக் கூறும் காவியங்களை எழுதிய இதர பெரிய கவிஞர்களும் இந்தியாவின் பலவேறு மொழிகளிலும் அவற்றின் இலக்கியங்களைச் செழுமைப்படுத்தியதைப் போலக் கம்பனும் தனது சொந்த இடத்தையும் காலத்தையும் வெளிப்படுத்தும் சாயல்களைக் கொண்ட சிறந்த கருத்துக்கள் நிறைந்த கவிதைகளை முன் வைத்து மிகவும் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளான்.

எனவே, கம்பனுடைய தமிழ்க் கவிதைகள், வால்மீகியின் மூல காவியத்தையும் விஞ்சி மிகச் சிறந்த காவியமாக தமிழ்ப்பேரிலக் கியங்களில் தனிப்பெரும் இலக்கியமாக வளமான தமிழ்ச் சொற்களும்,

சிறந்த ஆழந்த கருத்துக்களும் நிறைந்ததாக, தமிழ் மக்களின் பாரதத்தின் தலை சிறந்த இலக்கியச் செல்வமாக கலாச்சாரக்கருவுலமாகத் திகழ்கிறது என்று கூறலாம்.

அதனால், தமிழில் உள்ள கம்பனுடைய இராமாவதார மகா காவியம் வால்மீகிக்கு அடுத்தபடியாக அதற்கு இணையீடாக இடம்பெற்றிருப்பதாக அறிஞர்கள் பலரும் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

காலத்தால் வேறுபாடு

கம்பனும் வால்மீகியும் காலத்தால் வேறுபட்டவர்கள். அதனால் அவரவர்களுடைய காலத்தின் சுவடுகள் அவர்களுடைய காவியத்திலும், காவிய நடையிலும், கதைப் போக்கில் பல இடங்களிலும் படிந்திருக்கின்றன.

வால்மீகி காலமும் இராமபிரான் ஆட்சி செய்த காலமும் அனேகமாக ஒன்றாகும் என்று கருதப்படுகிறது. இராமபிரானுடைய தெய்வாம்சமும் அவதார மகிமையும் வால்மீகி காலத்தில்முழுமையாக அறியப்படாத ஒன்றாகும். இராமன் ஒரு மானுடன், சுத்தவீரன். சுத்தியம் தவறாத உத்தமன். அனைவராலும் பின்பற்றக்கிய கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவன். இராமன் ஏகபத்தினி விரதன் நாட்டிற்கு கேற்ற சிறந்த அரசன், வீரபுருஷன் தாய் தந்தையர்களுக்கு சிறந்த புத்திரன். உடன் பிறந்தோருக்கு உயர்வான சகோதரன், நாட்டு மக்களுக்கு நல்ல காவலன். ஆயினும் அவ்வப்போது அவனுடைய தெய்வாம்சம் வெளிப்படுகிறது. இராமபிரானுக்கு தான் திருமாலின் அவதாரம் என்னும் நினைவில் இல்லை. வால்மீகியின் கதையில் படி இராமபிரான் தன்னுடைய வரலாறு முழுவதிலும் மனித சபாவத்திலேயே தனது செயல்களை ஆற்றுகிறான் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிறான்.

கம்பருடைய காலத்தில் இராமபிரான் உலக மக்கள் அனைவரும் முழு முதல் கடவுளாக, திருமாலின் அவதாரமாக, தனது அவதாரக் கடமைகளை நிறைவேற்ற மனிதனாகப் பிறந்த மாமனிதன். எனவே, கம்பன் தனது மாபெறும் காவியத்தில் இராமபிரானின் திருமாலின் முழுமையான அவதாரமாகவே விவரித்துக் காட்டுகிறார். ஆழ்வார்கள் எல்லாம் இராமாவதாரப் பெருமைகளைப் பாடுகிறார்கள். கம்பரே, கம்பநாட்டாழ்வராகப் போற்றப்படுகிறார். சிலப்பதிகாரம் போன்ற

காப்பியங்களும் இராமாவதாரப்பெருமைகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. அந்த நிலையில் கம்பன் தான் எழுதிய இராம காவியத்திற்கு இராமாவதாரம் என்றே பெயரிட்டார். கம்ப நாடார், இராமபிரானுடைய அவதாரச்சிறப்புகள் பற்றி பல இடங்களிலும் மிகவும் உயரவாகக் கூறுவதைக் காண்கிறோம். கம்பன் மற்றும் வால்மீகி வாழ்ந்தகாலம், அவர்களின் காவியத்தில் அவர்களுடைய காலத்தின் பதிவுகள் பற்றி ராஜ கோபாலாச் சாரியர் அவர்கள் தனது சக்கரவர்த்தித்திருமகன் {இராமாயணம்} நூலில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“வால்மீகி பகவான் இராமாயணம் பாடிய காலமும் சிவராமச்சந்திரன் அவதரித்து இம்மண்ணுலகிகல் வாழ்ந்த காலமும் என்றே என்பது புராணம் வாசிப்பவர்களுடைய பரம்பரைக் கொள்கை” என்றும்,

“வால்மீகி ரிஷியின் காவியத்தில் இராமருடைய நடவடிக்கைகளை ஈசவர் அவதாரமாக வைத்து எழுதவில்லை. சில அதிகாரங்களிலும் இங்கு மங்கும் சுலோகங்களிலும் தெய்வ அவதார விஷயத்தைச் சொல்லி வந்தாலும் மொத்தத்தில் வால்மீகி ராமாயணத்தில் காணப்படும் இராமன் ஒரு சிறந்த ராஜகுமாரன், வீரபுருஷன், அபூர்வமான தெய்வீக நற்குணங்கள் பெற்றவன், அம்மட்டே, கடவுளாக வேலை செய்யவில்லை” என்றும், இன்னும்,

“வால்மீகி முனிவரின் காலத்திலேயே ஸ்ரீ ராமனைப் பற்றிய அவதாரக் கொள்கை ஓரளவு ஜனங்களின் மனதில் இருந்து வந்தது. வால்மீகி இராமாயணம் இயற்றிப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு கம்பரும் துளவி தாசரும் ராமாயணம் பாடினார்கள். இதற்குள் ஸ்ரீ ராமன் மகா விஷ்ணுவின் அவதாரமே என்பது நாட்டில் நன்றாக ஊர்ஜிதப்பட்டுப் போன கொள்கையாகிவிட்டது. ராமன் என்றாலும் கிருஷ்ணன் என்றாலும் மகாவிஷ்ணுவே. மகாவிஷ்ணு என்றால் ராமனே - கிருஷ்ணனே- இந்த நிலைக்கு ஜனங்களின் கொள்கை வந்துவிட்டது. இதற்கு ஏற்ப, பக்தியும் கோயில்களும் வழிபாடும் ஏற்பட்டு ஸ்திரமாகிவிட்டன” என்றும்,

“மக்களுடைய நம்பிக்கையும் வழிபாடும் இவ்வாறு பரிணமித்து விட்ட பிறகு, கம்பரோ, துளசி தாசரோ மின்டும் ராமனை எப்படி வீரனாக வைத்துப் பாட இயலும்? அப்படிப்பாட முயன்றாலும் அது வீணாகும். கம்பரும் துளசிதாசரும் பரிபூரண பக்தர்கள். ஆழ்வார்களே யாவார்கள். அவர்கள் தற்கால சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள், அல்லது நெடுங்கதை எழுத்தாளர்களைப் போன்றவர்கள் அல்ல இராமாவதாரத்தை வால்மீகியைப் போல் வெறும் ஒரு வீர புருஷனைப்பற்றிய கதையாக எழுத முடியாத நிலையிலும், காலத்திலும், கம்பரும் துளசி தாசரும் பாடினார்கள். ராமனை மானிடப்பிறவியில் அடக்கக் கம்பருடைய பக்தி இடம் தரவில்லை. ஆனபடியால் கம்பராமாணத்தில் அடிக்கடி, மிக ரசமான இடங்களில் ராமன் மகாவிஷ்ணுவே, கடவுளே, அனைத்திலும் பரவி நிற்கும் பரம் பொருளே என்று வைத்து மனதை உருக்கும் முறையில் அற்புத அழகோடு பாடியிருக்கிறார்.” என்று முதறிஞர் இராஜாஜி வர்கள் மிக அற்புதமாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

கம்பர் தனது மகா காவியத்தில் இராமபிரானைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் பகுதிகளில் சிலவற்றைப்பாருங்கள்.

சீதா பிராட்டியைத் தேடிச் சென்ற அனுமன், இலங்கை சென்று அதனுட் புகுந்து அசோக வனத்தில் சீதையைக் கண்டு விட்டுத்திரும்பிய போது, இங்கு வந்த தன் அறிகுறியாக ஏதேனும் செய்ய வேண்டுமென்று கருதி அங்கிருந்த சோலைகளை சிதைத்தான். அப்போது தன்னை எதிர்த்த அரக்கர்களைக் கொண்றான். அரக்கர்களுக்கும் அனுமனுக்கும் கடும் போர் நடந்தது. கடைசியாக இந்திரசித்தன் நான் முகன் படையை ஏவி அனுமனைக் கட்டி இராவணன் சபைக்குக் கொண்டு சென்றான். அரக்கன் சபையில் அனுமன் தசமுகனை நேருக்கு நேராக சந்தித்தான். இராவணன் அனுமனைப் பார்த்து “யார் நீ, இங்கு ஏன் வந்தாய், உன்னை விடுத்தரவர் யார்” எனக் கேட்க, அனுமன் “வில்லி தன் தூதன் யான்” என்று குறிப்பிட்டு அவ்வில்லியின் பெருமையைப் பற்றிக் கூறிறான். “வேதமும் அறனும் சொல்லும் மெய் அறமூர்த்தியே அந்த வில்லோன்” என்றும் “மூலமும் நடுவும் ஈரும் இல்லது ஓர் மும்மைத்து ஆய, காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன், கைவில் ஏந்திச் லமும் திகிரி சங்கும், கரகமும் துறந்து, தொல்லை ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும் விட்டு, அயோத்தி வந்தான்” என்றும்,

“அறம் தலை நிறுத்தி, வேதம் அருள் அரந்து அறைந்த நீதி திறம் தெரிந்து உலகம் பூணச் செந்நெறி செலுத்தித்தீயோர் இறந்துறுக நூறித் தக்கோர் இடர் துடைத்து ஏக, ஈண்டுப் பிறந்தனன், தன் பொன் பாதம் ஏத்துவார் பிறப்பு அறுப்பான் என்றும் இராமபிரானுடைய அவதாரத்தையும் அவதாரப்பெருமைகளையும் பற்றியும் அனுமன் குறிப்பிடுகிறான்.

இங்கு திருமாலே தன் இடத்தை விட்டு இராமனாக அவதரித்து அயோத்தி வந்து வில்லேந்தி அறத்தை நிலை நிறுத்தியதாக அனுமன் குறிப்பிடுவது சிறப்பாகும். இது கம்பனுடைய இராமாயணப்பாடலாகும். வாலி மீது இராமன் அம்பெய் தான். வாலி சோர்ந்து வீழ்ந்தான். தனது உடம்பிலே பாய்ந்திருந்த அம்பை இழுத்துப்பிடித்து அது யாருடையது என்று பார்த்தான். அதில் இருந்த பெயரைக் கண்டான். அதுபற்றிக் கம்பன்

“மும்மை சால் உலகுக் கெல்லாம் மூலமந்திரத்தை, முற்றும் தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதத்தைத் தானே இம்மையே எழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை, இராமன் என்னும் செம்மை சேர் நாமம் தன்னைக் கண்களில் தெரியக் கண்டான்” என்று கம்ப நாடார், இராமபிரானுடைய கடவுள் தன்மையைத் தெளிவுபடக் கூறுகிறார்.

மேலும் வாலி, தனது ஆவி போகும் வேளையில்,

“ஆவி போம் வேலை வாய் அறிவு

தந்து அருளினாய்,

மூவர் நீ, முதல்வன் நீ, முற்றும் நீ

மற்றும் நீ

பாவம் நீ தருமம் நீ, பகையும் நீ

உநவும் நீ,

என்று இராமபிரானின் கடவுள் தன்மையைக் கூறுகிறான்.

இராமபிரான் பாதம் பட்டவுடன் சாபம் நீங்க தனது சொந்த உருவம் பெற்ற விராதன்.

“பொருவரிய சமயங்கள் புகல்கின்ற புத்தேளித்

இருவினையும் உடையார் போல் இருந்தவம்

நின்று இயற்றுவார்.

திருஉடையும் மணிமார்ப நினக்கென்னை
செயல்பால

ஒருவினையும் இல்லாற் போல் உறங்குதி
யால் உறங்காதாய்
என்றும்,

“அரவாகிச் சுமத்தியால்
அயில் எயிற்றின் ஏந்துதியால்
அருவாயின் விழுங்குதியால்
ஓர் அடியால் ஒளித்தி ஆல்
திருவான நிலமகளை, ஈதறிந்தால்
சீறாலோ?

மருவாரும் துழாய் அலங்கல் மணி
மார்பின் வைகுவாள்.

என்றெல்லாம் வாழ்த்துகிறான். இதில் இராமபிரான் திருமாலே
என்பதாகக் கூறுவதைக் காண்கிறோம்.

சரபங்கன் தவம் செய்து கொண்டிருந்த வனத்தை இராமன்
வந்தடைந்த போது இந்திரன் அவனை வாழ்த்துகிறான்.

“மேவாதார் இல்லை மேவினரும் இல்லை
வெளியோடு இருள் இல்லை, மேல் கீழும் இல்லை.
மூவாதமையில்லை, முத்தமையும் இல்லை.
முதல் இடையோடும் ஈறில்லை
முன்னோடு பின் இல்லை
தேவா இங்கு இவ்வோ நின் தோன்று
நிலையென்றால்
சிலை ஏந்தி வந்தெம்மைச்
சேவடிகள் நோவக்
காவாது வழியின் பழி பெரிதோ அன்றே,
கருங்கடலில் கண் வளர்ந்தோய்
கைம்மாறும் உண்டோ?
என்றும்,

“ஒன்றாகி மூலத்து உருவம் பலவாகி,
உணர்வும் உயிரும் பிறிதாகி, ஊழி
சென்று ஆசறும் காலத்து அந்நிலையது ஆகித்

திறத்து உலகம் தானாகிச்
செஞ்சவே நின்ற
நன்றாய ஞானத்தனிக் கொழுந்தே நங்கள்
நவைதீர்க்கும் நாயகமே
நல்வினையே நோக்கி
நின்றாரைக் காத்தி அயல்பேரைக் காய்தி
நிலையில்லாத் தீவினையும்
நீத்தது அன்றே
என்றும் இராமபிரானை மூலப் பொரு
ளான திருமாலாக வாழ்த்தி வணங்கிச்
செல்கிறான். இவையெல்லாம் கம்பனு
டைய பக்திக் கருத்துக்கள் நிறைந்த
அருங்சொற்களாகும்.

கவந்தன்

இராம இலக்குவர்களின் வாளால்
தோள்கள் அறுபட்டவுடன் கவந்தன்
தனது முந்தின தீவினைகளை முடித்து
சாபம் நீங்கி, இராமனை வாழ்த்துகிறான்.

“ஸன்றவனோ எப்பொருளும்
எல்லை தீர்நல்லறத்தின்
சான்றவனோ தேவர் தவத்தின் தனிப்பயனோ
“மூன்று கவடாய் முளைத் தெழுந்த மூலமோ
தோன்றி அருவினையேன் சாபத்து
இடர் தொலைத்தாய்”

என்று தொடங்கி,

“ஆதி பிரமனும் நீ, ஆதிப் பரமனும் நீ
ஆதி எனும் பொருளுக்கு அப்பால்
உண்டாகிலும் நீ

சோதி நீ, சோதிச் சுடர்ப்பிழம்பும் நீ என்று
வேதம் உரை செய்தால் வெள்காரோ
வேறுள்ளார்

என்று இராமனை ஆதிமூலப்பொருளாக வாழ்த்தி வணங்கிச்
செல்கிறான்.

சுக்கிரிவன் இராமபிரானை அடைந்தான். இருவரும் சந்தித்தனர்.
அப்போது சுக்கிரிவன் றுகிறான்.

“நோக்கினான் நெடிது நின்றான்
 நொடிவரும் கமலத்து அண்ணல்
 ஆக்கிய உலகம் எல்லாம் அன்று தொட்டு
 இன்றுகாறும்
 பாக்கியம் புரிந்த எல்லாம் அன்று தொட்டு இன்று காறும்
 பாக்கியம் புரிந்த எல்லாம் சுவிந்து
 இருபடிவம் ஆகி,
 மேக்குயர் தடந்தோள் பெற்று வீரராய்
 விளைந்த” என்பான்
 தேநினான், “அம்ரர்க்கெல்லாம்
 தேவராம் தேவர் அன்றே
 மாறி இப்பிறப்பில் வந்தார் மானிடர் ஆகி,
 மன்னோ
 ஆறு கொள் சடியத்தானும் அயனும்
 என்று இவர்கள் ஆதி
 வேறுன குடுவை எல்லாம் மானுடம்
 வென்றது அன்றே”
 என்ற சுக்கரீவன் இராமபிரானின்
 தெய்வத் தன்மையை
 வியந்து கூறுகிறான்.
 இராவணனடைய மந்திராலோசனை

சபையில் வீடனை : “தன்னில் முன்னிய பொருள் இலா ஒரு
 தனித்தலைவன், அன்னமானுடன் ஆகி வந்து அவதரித்து அமைந்தான்”
 என்று குறிப்பிடுகிறான்.

இறுதிப்போர்

இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் இறுதிப் போர் தொடங்குகிறது.
 அப்போரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது கம்பர்.

“கருமமும் கடைக்கண்டறு ஞானமும்
 அருமை சேரும் அவிஞ்ஞாயும் விஞ்ஞாயும்
 பெருமைசால் கொடும்பாவழும் பேர் கலாத்
 தருமமும் எனச் சென்று எதிர்தாக்கினார்”
 என்று குறிப்பிடுகிறார். இருவருக்கு மிடையில் கடும்போர்
 நடைபெறுகிறது.

இராவணன் விட்ட படைகளையெல்லாம் இராமன் பயனற்றுவிழும்படி செய்தான். இராவணனுடைய பலம் குன்றி வந்தது.

இராவணன் மாயக்கணையை ஏவியபோது இராமன் ஞானக்கணையை விடுத்தான். அது மாயையை மாய்த்தது. இராவணன் தனது வல்லமை மிகக் லப்படையை இராமன் மீது ஏறிந்தான். அது அவன் மார்பில் பட்டுப் பொடிப்பொயாய் உதிர்ந்தது. அப்போது இராவணன் இந்த இராமன் யார்? என்று எண்ணுகிறான்.

“சிவனோ அல்லன், நான் முகன் அல்லன் திருமாலாம்,
அவனோ அல்லன் மெய்வரம்
எல்லாம் அடுகின்றான்.

தவனோ என்னின் செய்து முடிக்கும்
தரன் அல்லன்,

இவனோதான் அவ்வேத முதற்
காரணன்? என்றான்,

என்று இராமனை வேத முதற் காரணன் என்று, முழு முதல் கடவுள் என்று கருதுவரைக் கம்பன் மிக அற்முதமாகத் தனது அழகு மிகு கவிதையில் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

வீடனன், இராமபிரானைப் பற்றி இராவணனின் எடுத்துக் கூறும் போது, இரணியன் கதையை எடுத்துக் கூறி இராவணனுக்கு புத்தி புகட்ட முயல்கிறான்.

இரணியன் யாராலும் வெல்ல முடியாத வல்லமை மிக்கவன்.

“பூதம் ஜந்தினும் பொருந்திய உருவினால்
புரளான்வேதம் நான்கினும் விளம்பிய பொருள்
களால் விளியான்,

தாதை தான் வந்து தனிக்கொலை
குழினும் சாகான்

சது அவன் நிலை, எவ் உலகம்
கட்கும் இறைவன்,
என்று இரணியனுடைய பலத்தை மிகவும்

சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகிறான். அவன் இராவணனைக் காட்டிலும் வல்லமீக்கவன் என்பதைக் கம்பன் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இரணியன் தன்னைத்தவிர வேறு தெயவம் இல்லை என்று தனது ஆட்சியில் நிலைநாட்டியவன். அதை மற்றது அவன் மகன் பிரகலாதன். ஓம் நமோ நாராயணா என்னும் மந்திரச் சொல்லைக்கூறி, இறைவன் இன்னான் என்று விவரித்துக் ரியதைக் கம்பன் மிகவும் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டித்தனது கவிதைகளில் குறிப்பிடுகிறான்.

“உலகுதந்தானும், பல்வேறு உயிர்கள்
 தந்தானும் உள் சூற்று
 அலைவு இலா உயிர்கள் தோறும்
 அங்கங்கே உறைகின்றானும்,
 மலரினில் மணமும், எள்ளில் எண்
 ஜெயும் போல எங்கும்
 அலகில் பல் பொருஞும் பற்றி முற்றிய
 அரிகாண் அத்தா
 முன்று அவன் குணங்கள், செய்கை
 முன்று அவன் உருவம் முன்று
 முன்று கண் சூட்ர்கள் சோதி முன்று :
 தன் உலகம் முன்று
 தோன்றலும் இடையும் சறும்
 தொடங்கிய பொருள் கட்கெல்லாம்,
 சான்று அவன் இதுவே வேத முடிவு
 இது சரதம் என்றான்.
 என்று மிகவும் அந்புகமாகக் கம்பன்
 கூறுகிறான். அவ்விறைவன் எங்கு இருக்கிறான். இத்தூணில்
 இருக்கிறானா என்று கேட்ட பொழுது பிரகலாதன்.

“சாணிலும் உள்ள ஓர் தன்மை
 அனுவினைச் சத கூறு இட்ட
 கோணினும் உளன், மா மேஞாகக் குன்
 நினும் உளன், இந்நின்ற
 தூணினும் உளன், நீ சொன்ன

சொல்லினும் உளன், இத்தன்மை
இத்தன்மை கானு திவிரைவின்”
என்று சூறுவதைக் கம்பன் மிக
அற்புகமாக எடுத்துக் கூறுகிறார்.

இரணியன் வதை முடிந்த பின்னர் நரசிம்ம மூர்த்தி சினம் தணிந்து பிரகலாதனுக்கு அருள் புரிகிறார். “நல்லறமும், மெய்ம்மையும், நான் மறையும் நல் அருளும் எல்லையில் ஞானமும் ஈரு இலா எப்பொருளும்

தொல்லைசால் என் குணங்கு நின்சொல் தொழில் செய்க மல்லல் உரு ஒளியாய் நானும் வளர்கந்” என்று நரசிம்மன் பிரகலாதனுக்கு அருள் பாலித்ததை வீடன் இராவணனுக்கு இராமன் பெருமையை எடுத்துக் கூறி நல்லறிவு பெற முயற்சிக்கிறான்.

“சதாகும் முன் நிகழ்ந்தது எம் பெருமான்
என் மாற்றம் யாதானும் ஆக, நினையாது இகழ்தியேல்
நீதாய் விளைதல் நனி திண்ணம்
எனக் செப்பினான்
மேதாவி கட்கெல்லாம் மேலான
மேன்மையான்”

இவ்வாறு வீடனன், முன்பு நிகழ்ந்த இரணியனுடைய கதையை எடுத்துக்காட்டி, இராமபிரானுடைய தெய்வத்தன்மையை சுட்டிக்காட்டி இராவணனுக்கு புத்தி புகட்ட முயல்வதைக் கம்பன் மிக அற்புதமாக எடுத்துக் காட்டுவதைக் காண்கிறோம்.

இவ்வாறு கம்பர், வால்மீகியைப் பற்றி இராமனைப் பற்றி ஒரு பக்கம் சிறந்த நல்ல குணங்களையும் பண்புகளையும் கொண்ட இராஜ குமாரனாகவும் விவரித்துக் கூறுகிறார், மறுபக்கம் இராமபிரான் திருமாலின் அவதாரம் என்பதை, முழு முதல் காரணன் என்பதை மிகவும் தெளிவாகவும் படிப்போரை ஈர்க்கும் படியாகவும் பண்படுத்தும் படியாகவும் விளக்கிக் கூறுகிறார். அதே சமயத்தில் கம்பனுடைய காவியத்திலும் இராமபிரான் மனித சுபாவத்தில் பலஇடங்களிலும், குறிப்பாக இராவணன் சீதையை அபகரித்துச் சென்ற பின்னர்,

சீதையைத் தேடிக் கொண்டு செல்லும் போதும் வேறு பல நிகழ்ச்சிகளிலும் மனித சுபாவம் மேலோங்கி யிருப்பதையும் காண்கிறோம்.

வால்மீகி இராமாயணத்தை எழுதி ஏறத்தாழ ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப்பின்னர், கம்பர் தனது இராமாவதாரக் காவியத்தை எழுதியிருப்பதாகக் கணக்கிட்டுக் கூறியுள்ளார்கள். இந்த நீண்ட காலத்தில் வால்மீகியின் மகாகாவியத்தில் கதைப்போக்கில் பலரும் சில மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடும்.

வால்மீகியின் ஸ்லோகங்கள் நெடுங்கவிதை வடிவத்தில் மிகவும் கம்பீரமான தொனியில் கேட்பதற்கு இனிமையாக உள்ளவைகளாகும். காலம் காலமாக அம்மாகாவியம் மக்களுடைய உள்ளங்களில் பதிந்து, அம்மகாகாவியத்தின் பாத்திரங்கள் பாரத மக்களுடைய வாழ்க்கையில் இணைந்து பதிந்து விட்டவைகளாகும். இமயம முதல் குமரி வரையிலும், இராமன், இலக்குவன், சீஜத, கோசலை முதாலிய பெயர்கள், இல்லாத குடும்பங்கள் ஏது?

தமிழிலக் கியங் களில் குறிப் பாக சிலப் பதிகாரம், நாலாயிரத்தில்யப்பிரபந்தம், தியாகப் பிரம்மத்தின் கீர்த்தனைகள் மற்றும் நமது இயல் இசை நாடகங்களில் இராமபிரானின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் சிறப்பு குணங்கள் பலவற்றையும் தமிழில் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவணாரும் கம்பநாடர் இராமாயணம் பாடியதற்கு வெகுகாலத்திற்கு முன்பே சீராமகதையைப் பாடியுள்ளதாகத் தெரிகிறது.

சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகளார் இராம இராவணப் போர் பதினெட்டு மாதங்கள் நடைபெற்றதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இன்னும் ஆய்ச்சியர் குரவைப் பாடல்களில் “முனவரும் ஈரடியான் முறை நிரம்பாவகை முடியத்தாவிய சேவடி சேப்பத்தம்பி கயாடும் கான்போந்து சேர அரணும் போர் மடியத் தொல்லிலங்கை கட்டமித்த சேவகன் சீருங் கேளாத செவியென்ன செவியே, திருமாள் சீர் கேளாதா செவியென்ன செவியே என்று பாடியுள்ளதைக் காண்கிறோம்.

பெரியாழ்வார் தனது பாசுரங்களில் இராமகாதையின் பல நிகழ்ச்சிகளையும் குறிப்பிடுகிறார்.

“மின்னிடைச் சீதை பொருட்டா இலங்கையர் மன்னன் மணி முடிபத்தும் உடன் வீழ தன்னிக்ரொன்றில்லாச் சிலை கால்வளைத் திட்ட, மின்னும் முடியற்கோர் கோல் கொண்டு வா” என்றும்

“தென்னிலங்கை மன்னன் சிரந்தோள் துணை செய்து மின்னிலங்கும் பூண் வீபீடனைன் நம்பிக்கு என்னிலங்கு நாமத்தளவும் அரசென்ற மின்னலங்காரந்கோர் கோல் கொண்டு வா” என்றும்,

“என் வில் வலி கண்டு போவென்றேதில் வந்தான் தன் வில்லினோடும் தவத்தை எதிர்வாங்கி, முன்னில் வலித்து முது பெண்ணுயிர் உண்டான், தன் வில்லின் வலிமையைப் பாடி பற” என்றும் குறிப்பிட்டுப் பாடுகிறார்.

இன்னும் பெரியாழ்வார் “சீதைக்கு அனுமன் தொவித்த அடையாளம்” என்னும் தலைப்பில் பாடல் தொகுப்பைப் பாடியுள்ளார்.

“கூற்றுத்தின் வாய் வீழ்ந்த கும்ப கருணைஞாம், தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில் தான் தந்தானோ” என்றும், ‘சென்றங்குத் தென்னிலங்கைச் செந்றாய் திறல் போற்றி’ என்றும் திருப்பாவைப் பாடல்களில் ஆண்டாள் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

இன்னும் இதர ஆழ்வார்களும் தங்கள், தங்கள் பாசுரங்களில் இராமபிரான் திருமாள் அவதாரமாக பாவித்து இராமகாதையின் பல அரிய நிகழ்ச்சிகளையும் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

இது போல பண்ட இலக்கியங்களிலும் இராமகாதை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய பல குறிப்புகளும் உள்ளன. அத்துடன் தமிழகத்திலும் வேறு பல இடங்களிலும் இராம நாடகம், மற்றும் கூத்துக்கள் மூலமும் இராம காதை மக்களிடம் பரவி வந்துள்ளது.

மேலும் பல இராமாயணக்கதை நூல்கள் தமிழில் இருந்தது பற்றியும் பல ஆராய்ச்சியாளர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். கம்பன் தனது காவியத்தை எழுதுவதற்கு அவர் காலத்திற்கு முன்னார் தமிழகத்தில்

நிலவி வந்த பல இராமாயண நூல்களின் பாடல்களின், மக்களின் செவி வழிச் செய்திகளின், நாட்டுப்புறப்பாடல் குறிப்புகளின், நாடகங்கள், கூத்துக்கள் முதலியவற்றின் கதை ஆதாரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, சிறந்த முறையில் தனது காவியத்தை அமைத்துள்ளார் என்பதையும் காணலாம்.

“இவ்விராமாவதாரத்தில் கம்ப நாடர், முக்கியமாக வான்மீகத்தையே தமக்கு முதலனாலாகக் கொண்டவரேனும் வடமொழியினும் தமிழினும் அமைந்த மற்ற இராமாயணங்களையும் ஆராய்ந்து தழுவிக் கதையமைத்துக் கொண்டவரேயாவர்” என்று பேராசிரியர் மு. இராகவையங்கார் தனது ஆராய்ச்சித் தொகுதி என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

எனவே, கம்பன் தனது “இராமாவதாரம் என்னும் மகா காவியத்தைப் பாடும் போது தனது முந்திய பல வேறு இராம கதைகளையும் ஆதாரமாக எடுத்துக் கொண்டார் என்பது தெளிவாகிறது.

எனவே, கம்பர், ஏற்கனவே பாரத நாட்டு மக்களிடத்தில் பிரபலமடைந்திருந்த ஒரு மக்கள் கதையைத்தன் தமிழ்ப்புலமை, செழுமையான கருத்துச் செறிவுமிக்க சொல்லாற்றல், இலக்கியவளம், மனித முன்னேற்றத்திற்கான சிறந்த கருத்துக்கள், பாரதத்தின் நீண்ட பாரம்பரியம், பண்பாடு, வரலாற்றுச் சிறப்புகள், பாரத நாட்டின் ஒற்றுமை ஒருமைப்பாடு, சமயநெறி, தனது ஆழந்த திருமாள் பக்தி, இராமபக்தி மூலம் தனக்கே உரித்தான தனித்தன்மைகளடன் தனது காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்ற வகையில் இன்னும் தனது காலத்தையும் கடந்து நெடிது நோக்குடன் பல அரிய கருத்துக்களையும் இணைத்து மிகவும் பிரபலமாக, தமிழில் ஒரு உன்னதமான மகா காவியத்தை இயற்றியுள்ளார் என்பது பாரத நாட்டின் தொன்மையான இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது.

கம்பன் தனது மகா காவியத்தில் பல இடங்களிலும் தமிழின் சிறப்புகளையும், தமிழ்த் தொடர்பான பாத்திரங்களையும், வரலாற்று சிறப்புகளையும் இடங்களையும், நாடுகளையும், ஆறுகளையும் அவைகளின் சிறப்புகளையும் வெளிப்படுத்திப் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

I வான்மீகி ராமாயணன்

கதை, காவியம் உவமை, உருவகம் கொண்ட ஆதிகாவியம். சந்தம், இனிமை, சொந்பிரயோகம், சிலேடைப் பொருள், நீண்ட உரையாடல் “ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் குடும்ப அமைப்பு தடம் மாறாப் பெண்மை இலக்கணம் சீதை ஒரு இல், ஒரு வில், ஒருசொல். விசுவாமித்திரர் வரலாறு”

- பகீரதன் தவம்
- சுயம் பிரபையின் கதை
- 500 சருக்கங்கள்

24,000 {இருபத்து நாலாயிரம்} சுலோகம் என்பது வான்மீகியின் வாக்கு,

ஆனால் இன்று

- 647 சருக்கங்கள்
- 24,250 சுலோகங்ஸ்
- தர்மவழியில் நிற்கும் பார்திகள்
- உணர்ச்சிக்கு முதலிடம்.
- சுக்கிரீவன், வீடனன்- அரசுக்கு ஆசைப்படுகின்றன.
- குகன், அனுமன் பிரதிபலன் எதிர்பாக்கத்தவர்.
- கொடுமெனக் கூனி என்பது கம்பர் வாசகம்

விசுவாமித்திரன் வரலாறு

- கங்கைபூமிக்கு வந்த வரலாறு
ரிஷ்யசிருங்கர் கதை
- அகலிசை கதை
- இட்சுவாமிவம்சத்தினர் வரலானு
- பரசுராமர் வரலாறு
- அர்த்தம், பதம், சந்தம், எழுத்துப் பொருத்தம்
- கோசல நாடு, தலைநகரம் அயோத்தி
- நீர்வளம், நிலவளம், அழகுமிக்கது
- மலர்கள், பழங்கள்சிறந்த சோலைகள்
- அகலமான வீதிகள், நேரானவை
- ராஜவீதிகள் உயரமான மதில்சுவர்கள்
- அகழிகள்
- நகரின் நடுவில் அரண்மனை-
- கோபுரங்கள், எழுநிலை பாடல்கள்கோட்டை சொந்தங்கள்

பாதுகாப்பான நிலைக்கதவுகள்

உட்கதவுகள், உறுதியுடன் அழகான வேலைப்பாடுகளும் கொண்டவை.

- அரண்மனை வர்ணனை-
- நந்தவனப்பூங்கா, ஆயிரக்கணக்கான அறைகள்
- சந்தடி மிக்க நகரம் மற்றும் பலவகை மக்கள்

கோசலம் அயோத்தி வால்மீகி வர்ணனை கம்பன்

மன்னன் - தசரதன், நல்லாட்சி அமைச்சர்கள் எண்மர் குலகுரு, வசிட்டர் புரோகிதர்- வாமதேவர்.

1. உலக்கை	1. சந்தனம்
2. ஈட்டி	2. தேக்கு
3. கதை	3. அகில்
4. கத்தி	4. மா
5. கோடி	5. தேவதாரு
6. அஸ்திரம்	6. சண்பகம்
7. பாணம்	7. அசோகம்
8. தோமரம்	8. புண்ணாகம்
9. குலம்	9. இலுப்பை
10. இரும்பு உலக்கை	10. பலா
11. வில்	11. கருங்காலி
12. அம்பு	12. பாரிஜாதம்
	13. கடம்பு
	14. எழிலைப்பாலை
	15. வாழை
	16. மந்தாரம்
	17. பனை
	18. வருளம்
	19. மாதுளை
	21. கோவிதரம்.

1. அகத்தியர் : கடல்நீரை முழுவதையும் பருகியவர்
2. ஜமதக்கிளி : வேதம் முழுவதையும் உணர்ந்தவர்
3. பரதவாஜர் : ஒப்பந்த ஆற்றல்
4. கௌதமர் : இந்திரனை சபித்தவர்
5. விஸ்வாமித்திரன் : இராமருக்கு பல மந்திரங்கள் உபதேசித்தவர்
6. காசியபர் : தீவினைகளைத் தொலைத்தவர்
7. அத்திரி : தவசிகளுக்கெல்லாம் மேலானவர்
8. தெளமியர் உலக உயிர்களிடம் தாய் போல் அன்புடையவர்.
9. சுகத்தி : தூய்மையான நூனமுடையவர்
10. வசிட்டர்
11. வாம தேவர்
12. போதாயனர்
13. ஜாபாலி
14. வால்மீகி
15. சுயக்ஞர்

இராமனின் அருந்குணங்கள் :

- தியாகம், பணிவு, இரக்கம், அன்பு,

நல்லோர் சேர்க்கை

- பராமக்கிரமம், ஆற்றல் பெற்ற விஸ்வாமித்திரர் மூலம், அஸ்திரப்பயிற்சி மந்திரபலம்
- கல்வியின் தேர்ச்சி,
- இராமன் ஒப்பற்ற மாணிக்கம்
- அதை பட்டை தீட்டுகிறார் விஸ்வாமித்திரர்
- தர்மங்களை அறிந்திருத்தல்
- நன்றி மறவாமை
- நல்லொழுக்கமுடைமை
- சத்தியம் தவறாமை
- சிறிய உபகாரத்தையும் பெரிதாக எண்ணிக் கொண்டாடும் பெருந்தன்மை
- எதிரிகளை அஞ்சவைக்கும் ஆற்றலுடைமை
- கோபமின்மை
- உலோபமின்மை
- கண்டவர் வியக்கும் பேரழகு வாய்க்கப்பெற்றமை

- கடுஞ்சொல் இல்லாமை
 - போன்ற எல்லாவித நற்குணங்களும்
 - ஒருங்கே அமைந்த மனிதன், இன்னும்
 - மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் அடக்கியவர்
 - சித்தம்கலங்காதவர் தர்மத்தைப்பூரணமாக அறிந்தவர்
 - ராஜநீதிகளை அறிந்தவர்
 - பேரழகு வாய்க்கப்பெற்றவர்
 - மற்றவர்களைக் கவரும் வாக்குவன்மை உடையவர்
 - காழம் அற்றவர், கோபம் இல்லாதவர்
 - எதிரிகளை வெல்லும் ஆற்றல் உடையவர்.
- இராமனின் அருங்குணங்கள்
- அழகு, அறிவு, ஒழுக்கம் கல்வி வளர்ச்சி ஆகியவற்றில் சிறந்த விளங்கினா. நால்வரும்
- 115- {இராமன்+] மகா சூரன் தெய்வ பவம் உடையவன் - பெரும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன்.
- 140- விஸ்வாமித்திரர் - ராமனிடம்

குழந்தாய், உன்னைத்தரிசித்தாலே போதும், அவர்கள் பாபங்கள் நீங்கப் பெற்று எல்லா நன்மைகளையும் அடைவர், சகல துன்பங்களும் அவர்களை விட்டு நீங்கும்.ஆனந்தம் பெருகும்

தாட கை கொல் லப் பட்ட பின் னர் விஸ் வாமித் திரன் இராமலட்சுமணர்களுக்கு அஸ்திரப்பயிற்சிகள் அளித்தார்

பக்கம் 194 விஸ்வன் சுமதி மன்னனிடம் கூறியது

இராமலட்சுமணனப்பற்றி

- யானையைப் போன்ற நடை
- சிங்கம் போன்ற கூர்மையான பார்வை
- புலியைப் போன்ற வீரும்
- தாமரை மலர் போன்ற கண்கள்
- பார்ப்பவர் மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் வசீகரம்
- வில்லம்மைக்கம்பீரமாய்த் தரித்திருக்கும் ஆண்மை

பக்கம் 306 - பரசுராமர் - ராமர் சந்திப்பு இந்த பாணம் விஷ்ணு சம்பந்தப்பட்டது. நீ தேவாதி தேவன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்- பரசுராமர்

III. ராமரின் அருங்குணங்கள் :

பரசுராமன் பேச்சு - 4307

இராமன் - 4312

அன்பு, பணிவு, ஒழுக்கம்

இராமனும், சீதையும் - அன்புடனும்

இன்பமுடனும், மகாவிஷ்ணு, மகா ஸ்த்ரி, போன்று- வாழ்ந்தனர் -

4312

தியாகத்தின் சின்னமாக

ராமனின் கல்யாண குணங்கள்

பக்கம் - 318

“கொடியவனான இராவணனைக் கொல்ல தேவர் களின் வேண்டுகோளால் மகாவிஷ்ணு இராமராகப் பூமியில் அவதாரம் செய்தார்”

“இராமர் மிகவும் அழகு வாய்ந்தவர் மற்றும் விவரம் - 318,319,320

சமையனர் இராமனைப் பற்றி-

“அரசே இராமர் பல உத்தம குணங்கள் நிறைந்தவர் - 325

தசரதன் அறிவுரை - 329

338 ராமர் நாராயணனை வணங்கினார்.

339 குணங்களால் மிகவும் மேம்பட்டவரான இராமபிரானுக்கு நாளை நம் சக்கரவர்த்தி முடி குட்டப் போகிறார்.